

Sag, at den skal finde Sted, men jeg tror dog, at dette Udtryk burde modereres noget, saaledes navnlig, at det kom til at hedde, at Udlobning „kan“ finde Sted, naar der haves 5 pCt. i Voet. — Til disse Bemærkninger skal jeg paa Sagens nuværende Standpunkt indskrænke mig.

Formanden: Forinden Forhandlingen gaar videre, tror jeg at burde gjøre den Bemærkning, at det næppe ved denne første Behandling af Sagen vil være hensigtsmæssigt at fordybe sig for meget i Enkeltheder, hvor vigtige disse Enkeltheder end i og for sig kunne være.

Nellemann: Idet jeg skal begynde med at takke den ærede sidste Taler (W. Petersen), fordi han har skænket det foreliggende Lovforslag den Opmærksomhed at gennemgaa det saa nøie, skal jeg tillade mig at svare paa en Del af de Spørgsmaal, som bleve gjorte af ham, saameget mere som det for en stor Del kan ske ved at henvise til selve Lovforslaget, som jeg tror vil findes i det Hele at indeholde en fyldestgjørende Besvarelse af dem, og saameget mere som det ialtfald ikke synes at ville være vanskeligt at komme til Enighed med den ærede Taler, idet jeg ikke tror, at der er nogen væsentlig eller principiel Uoverensstemmelse mellem hans Anskuelser og dem, der ere nedlagte i Lovforslaget.

Hvad da først det Spørgsmaal angaar, som blev reist med Hensyn til § 5, nemlig om den Skyldner, som er under Konkurs, skal kunne have Lov til at aabne en ny Handelsvirksomhed og derved erhverve sig Noget, saa vil jeg dertil blot bemærke, at Spørgsmaalet, om en Fallent skal kunne handle eller ikke, formentlig ikke bør finde sin Besvarelse i den her foreslaaede Lov. Det er nemlig et Spørgsmaal, som nærmest vedkommer Næringslovgivningen, om den Omstændighed, at en Mand er under Fallit, er nogen Hindring for, at han udøver Handelsnæring. Dette Spørgsmaal har, saavidt mig bekendt, været Gjenstand for Tvivl, men maa isvrigt vistnok efter den nugældende Lovgivning besvares derhen, at den nævnte Omstændighed ikke i og for sig inde-

holder nogen Hindring for, at han driver Handel. Jeg tror ogsaa, at dette er en rigtig og billig Regel, skjøndt jeg vel veed, at der fra mange Sider har været gjort Indvendinger derimod. Det forekommer mig, som sagt, at det Spørgsmaal, om det bør være en Betingelse for at udøve Handelsnæring, at Vedkommende ikke er under Fallit, ikke hører herhen, men at det, hvorledes man end maatte ønske det besvaret, ialtfald hører et andet Sted hen.

Hvad det Spørgsmaal angaar, som den ærede Taler fremsatte i Anledning af Slutningsbestemmelsen i § 18, da skal jeg ikke fordybe mig deri. Det er nemlig et Spørgsmaal, som bedst vil kunne drøftes i et Udvalg, medens jeg ikke tror, at man her i Salen let vil kunne følge eller vil føle sig opfordret til at følge en Undersøgelse af de forviklede Forhold, som kunne fremstaa imellem soldarisk forpligtede Personer. Jeg skal derfor her blot sige, at Paragrafens Regel derom er vel overveiet, ligesom den ogsaa stemmer med, hvad der er fastsat i mange fremmede Landes Love. Jeg tror, at dens Regel ved en nøiere Undersøgelse vil holde Prøve, navnlig naar man lægger Mærke til, at det i Paragrafen udtrykkelig hedder, at i de omhandlede Tilfælde have de „Boer“, i hvilke en saadan Fordring er anmeldt, intet Krav paa hinanden indbyrdes.

Det Spørgsmaal, som den ærede Taler gjorde med Hensyn til § 24, tror jeg er besvaret ved § 25, andet Stykke. Den ærede Taler spurgte om, hvorvidt Betaling af en forfalden Bærel med sædvanlige Betalingsmidler ogsaa skulde kunne tilbagefalde af Voet. Det er nu imidlertid udtrykkelig sagt i § 25, andet Stykke, at en saadan Tilbagefordring af en med sædvanlige Betalingsmidler erlagt Betaling af en forfalden Bærel ikke kan gjøres gjældende mod den, som vilde have havt Ret til at fordræ Bærelen dækket af Andre i Tilfælde af Skyldnerens Fallissement, men som ved den stedfundne Betaling af Bærelen er bleven forhindret i at gjøre denne Ret gjældende. Denne Regel sigter netop til at afværge den Ulempe, som den ærede Taler fremhævede, og den er i Overensstemmelse med, hvad der om dette Punkt er fastsat i næsten